

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 8

OKTOBER 2019

55. ÅRGANG

«Skansandrina, Mosvik» Foto: Olav Gangås

«Jesus sier til ham: Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.» Joh 14:6

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Veiviseren

En kristen er ikke en turist her i verden, men en veiviser, en sjelevinner, en misjonær. Turisten reiser etter egen lyst, slår seg ned hvor det passer, ser og nyter. Turisten gjør egentlig liten nytte.

En kristen skal være «til nytte for husbonden» (2Tim 2:21), rede «til all god gjerning». Han er en utsending som går dit hvor hans Mester sender ham, ser seg om for å se om det er noen han kan hjelpe, om det er en veifarende som er i tvil om veien og som han derfor kan si hvor den rette veien er.

Slik er Guds bestemmelse med en kristens liv. Hvor han er, hjemme eller ute, i arbeid eller i fritid skal han ha dette klart for seg. I dette har en kristen aldri ferie. I dette er det heller ingen pensjonister.

Gud når så langt som han får oss til å gå. Dette er derfor vårt store ansvar. For dette skal vi kreves til regnskap en dag.

Det er avgjørende at veiviseren viser rett vei. Det er mange som vil dreie litt på veiviseren så den peker på en lettere vei. Veiviseren må alltid peke på Kristus. Vårt vitnesbyrd i ord og liv peker så ofte på oss selv. Vi vil selv være så storartede. Den lengtende sjel får ikke se Jesus fordi vi er for store.

Og vi har det ofte så travelt. Vi har ikke noe å gi fordi vi ikke har tid til å ta imot. «Kjøp den beleilige tid!» (Ef 5:16).

*Hans Edvard Wisløff
Utdrag fra «Den trygge veien»,
Lutherstiftelsen/Sambåndet,
Oslo 1972*

Flere tegn på endetid

Av Vidar Norberg

Tidens tegn viser at det er endetid og opprykkelse som forestår. I Matteusevangeliet (24) taler Jesus til sine disipler om flere endetidstegn. Han forteller at dere vil høre om kriger og rykter om krig, om folk som reiser seg mot folk og rike mot rike. Videre forteller Jesus at det skal bli hunger og jordskjelv både her og der. Han beretter om trengsler for sitt navns skyld og mange falske profeter som skal stå frem. Jesus sier i Lukas-evangeliet (21:28–31) at man må se på fiketreetes tegn. Det er det som skjer i Israel. Den store reformatoren Martin Luther sier at man må se på tegn i folkehavet og i naturen.

Man trenger ikke gå lenger tilbake enn til advents- og julemåneden for å se tegnene. I Europa er kristendommen på vei ut og etterfølges av bråk. Et eksempel er kanskje opprørene i Frankrike som slås ned av store politistyrker. I Storbritannia må det settes inn ekstra

politistyrker ved Parlamentet på grunn av brexit. Det interessante er at de gamle profetigranskerne som for lengst er gått bort, sa at Storbritannia skulle ut av EU (Romerriket), som kan være en forløper for det nye Romerriket, hvorfra Antikristen skal komme. Det en gang så kristne og stabile Sverige er under sterk islamsk innflytelse og har problemer med å stable en regjering på beina. Tegnene i naturen er også overveldende for mange. Det snakkes om at klimaet endres og naturressursene brukes opp. I Indonesia var det et fryktelig vulkanutbrudd og påfølgende tsunami. Det er som profeten Jesaja (51:6) sier at jorden skal eldes som et kledebon. Apostelen Peter (2Pet 3:7) sier at jorden er spart til ilden.

I disse tider ser man at lovløshetens hemmelighet i langt større grad griper om seg (2Tes 2:7). Folk har alt akseptert kvinnelige prester, som er et brudd

Innhold, oktober 2019

Veiviseren. Av Hans Edvard Wisløff	side 2
Flere tegn på endetid. Av Vidar Nordberg	side 3
«Det babyloniske fangenskap» Av Gunnar Nilsson	side 5
Død frå loven ved Kristi død. Av Ragnar Opstad	side 8
Sorg over synden. Av Marcus Söderberg	side 8
Ikke undervurder fienden! Av Konrad Fjell	side 10
Bli fullkomne! Av Lars Eritsland	side 12
Loven til frelsesvei. Av Carl Olaf Rosenius	side 13
Isaks hustru. Av Lars Fossdal	side 14
Herren utrunder sine tjenere. Av Ingar Gangås	side 17

på Bibelens ord og kirkens 2000-årige tradisjon. Samboerskap finner man selv i kristne kretser, enda ekteskapet er en offentlig sak. De seneste utslag er aksept for homofil praksis i stat og kirke. Da har Gud overgitt mennesket til et udugelig sinn. Det er vel nesten som da Gud forherdet Faraos hjerte. Da er det straffedommen som forestår.

“ _____

Mange tegn kan være skremmende, ikke minst fordi de varslers dom og undergang, krig og nød, slik Jesus selv påpeker. Men for den troende er det klart at det kommer en opprykkelse. Tegnene forteller med all tydelighet at denne kan komme når som helst. Det er grunn til stor glede over opprykkelsen.

_____ ”

Det er også interessant å se hva som skjer i Midt-Østen. Det har i mer bibelgranskende kretser lenge vært interesse for den såkalte Gog-krigen. Fyrsten Gog skal en gang lede Russland sammen med blant annet Persia (Iran), Tyrkia, Sudan og Libya mot Israel (Esekiel 38–39). Russland står alt langs Israels grense. De har baser og havner i Syria. USA er ikke nevnt i denne krigen og får neppe noe å gjøre med den. I romjulen var Donald Trump på julebesøk hos soldatene i Irak. Han lovet å trekke

de amerikanske styrkene ut av Syria så snart han kan. De som gransker profetiene, mener at det bygges opp til noe.

Fikentreet Israel er det aller viktigste tegnet. Fikentreet får frukt, og da er tiden for Guds rike nær. I fjor feiret staten sitt 70-årsjubileum. Folket kommer hjem fra over hundre nasjoner. Det bygges enormt. Israels gode jaffa-appelsiner som før ble skipet ut, er erstattet av høyteknologi av fineste slag som selges mange steder i verden.

Profeten Jesaja (27:6) sier at i de kommende dager skal Jakob skyte røtter, Israel blomstre og få skudd, og de skal fylle jorderiket med frukt. Tegnene på at Davids falne hytte bygges opp igjen, er klare. (Apg 15:14–17 og Amos 9:11–12).

Mange tegn kan være skremmende, ikke minst fordi de varslers dom og undergang, krig og nød, slik Jesus selv påpeker. Men for den troende er det klart at det kommer en opprykkelse. Tegnene forteller med all tydelighet at denne opprykkelsen kan komme når som helst. Det er grunn til stor glede over opprykkelsen. Paulus skriver i 1Tes 4:14–18: «Trøst da hverandre med disse ord».

Og om Herren drøyer og forholdene legges til rette for det, så vil vi forsøke å peke på begivenhetene i lys av Bibelens Ord for å få svar på spørsmålet: «Vekter, hvor langt er det på natten?»

«Land! land! land! Hør Herrens ord!»
(Jer 22:29).

Avisen «Karmelnytt», 18. januar 2019

«Det babyloniske fangenskap»

Av Gunnar Nilsson

Martin Luther utgav et skrift med tittelen «Om kirkens babyloniske fangenskap». Det 70-årige babyloniske fangenskapet var en stor tragedie for jødene. Det var en stor prøvelse for mange troende. «Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sang på fremmed jord?» (Sal 137:4). «På vidjene der hengte vi våre harper» (Sal 137:2).

Men det var ikke det verste, det verste var at de fleste ikke ville vende tilbake til det lovede landet etter fangenskapet. De ble værende i Babel.

Reformasjon

For Luther sto det klart at pavedømmet var Babylons rike. Da han begynte å oppdage kirkens babyloniske fangenskap og talte om det, så førte det til at noen vendte tilbake til «det lovede landet». Luther kom ikke med noe nytt. Han bare pusset støvet av det gamle. Det var det gamle lovede landet han ville føre menneskene til. Det kan se ut til at Luther var for godtroende her. Han trodde at bare folket og paven fikk åpnet sine øyne for misbruket i kirken, så skulle de med glede vende om og så skulle alt ordne seg. Men slik gikk det jo ikke. Tvert imot, så skulle det vise seg etter hvert at paven kom til å bannlyse Luther. Paven ønsket som alle de andre å bli værende i Babel. Den katolske kirkes lære og seremonier ligger oss mennesker så behagelig nær. Man tenker seg frelst ved tro og gjerninger.

Fra døde gjerninger

Det er nettopp det som er så nærliggende for oss å tenke: at våre gjerninger bidrar noe til å oppnå rettferdighet hos Gud. Når ditt kristenliv lykkes for deg og du gjerne leser Guds ord, og det ikke kjennes så tungt, når du ber regelmessig, da er du glad, for da tror du at du er en god kristen. Når du får vitne om Jesus og du skjøtter ditt arbeid samvittighetsfullt og ellers er trofast og grei, så har du tro og visshet!

Men når ingen ting av dette lykkes helt, kjenner du deg sløv og kald i hjertet. Da må du nesten tvinge deg til å lese i Guds ord og be, og da er gleden forduftet. Når du kjenner treghet og ulyst til å vitne om din frelser, da er det ikke lett å tro at du er en kristen.

Ved tro alene

Men så sier Skriften at vi rettferdiggjøres ved tro alene. Ja, det var nettopp det som var Luthers store gjenoppdagelse. Vi får alt av nåde, uten fortjeneste.

Vi er like rettferdige når vi mislykkes som når vi lykkes. Dette er det befriende evangeliet! Jeg behøver ikke å vise fram noen verdighet eller gjøre meg fortjent til noe. Gud gjør den ugudelige rettferdig, og bare den! I den katolske kirken kunne man til og med kjøpe seg visse fortjenester gjennom avlat. Dette med fortjeneste klinger hele tiden med. Og overskuddet fra de helgener som hadde

oppsamlet for mange gode gjerninger (hvordan nå det var mulig), disponerte kirken så fiffig at de kunne selge og dele ut til dem som trengte det mest.

Ordets autoritet

Men nå var det også noe annet som tilhørte «kirkens babyloniske fangenskap», og det var alle seremoniene og «sakramentene». Dette tar Luther opp i sin bok. Den katolske kirken opererer med sju sakramenter. Luther påviser hvor mye av dette som er menneskepåfunn. «Vi må passe oss så vi ikke opphever Den Hellige Skrifs autoritet», sier han. «Vi må skille mellom det som er gitt oss i Skriften og det som kirkens menn har oppfunnet; uansett hvor store disse må være, både i herlighet og visdom».

Luther tenkte, som sagt, at mye ville rette seg etter hvert, med et økende klarsyn. Men det ble ikke slik. For det som «ligger til mennesket», det blir værende der eller det kommer så snart tilbake. Det er dette vi ser i dag i kristenheten, både når det gjelder de høykirkelige, men også hos de lavkirkelige, at de katolske seremoniene har så lett for å øke og bli flere.

Luther kjente seg til sist tvunget til å endre gudstjenesteordningen, og han skrev en ny: «Den tyske messe». Her forandrer han så lite som mulig, bare det mest nødvendige. Han skriver blant annet: «Her lar vi messeklær, alter og lys få være til de er utslitte, eller til vi finner å ville forandre på det». Han forventet at de kom til å slutte med messehake, alba og stola, når bare tiden var moden for

det. Men nå ser det ut til at det alltid går i motsatt retning. For det ligger så nær for oss å ikle oss noe som pranger og tar seg godt ut. Men glem ikke at både sjamaner og trollmenn også kan «ikle seg ut»!

Presteinnvielse

Men det katolske sakrament som kanskje har vist seg som aller mest «seig-livet», er nok presteinnvielsen, et tema som Luther blant annet omtaler slik i sin bok: «Må derfor enhver som vet med seg selv at han er en kristen, være klar over og alvorlig besinne, at vi alle, den ene så vel som den andre, er prester, det vil si: eier like mye makt når det gjelder å forvalte Ordet og sakramentene». Så skriver han videre at ingen har rett til å benytte denne makt uten forsamlingens samtykke eller kallelse. «Må han dog komme i hu at presteinnvielsens sakrament, om det i hele tatt betyr noe, ikke er noe annet enn en måte å kalle noen til tjeneste i kirken på, videre at prestekallet egentlig ikke er noe annet enn å tjene med forkynnelsen av Ordet».

Ordets embete

Luther setter virkelig Ordet og prekenen høyt: «Derfor, den som blir betrodd et prekeembete, han blir betrodd det høyeste embete i kristenheten. Han kan også døpe, holde messe og øve all slags sjelesorg. Men om han ikke vil gjøre det, kan han holde på å preke og overlate dåp og de lavere tjenester til andre». Her kolliderer Luther med den katolske kirke, og hvordan er det mulig

Veien

«Gud legger to veier foran oss: Vil du ha min nåde og den evige salighet for intet og uten alt strev og eget arbeid, eller vil du heller forsøke å fortjene den med dine gjerninger og likevel ikke oppnå den?»

«Ingen kan rose seg av at han vet veien til himmelen, enda mindre av at hans verk og gjerning er veien dit. For Kristus, og han alene, er veien.»

«For å komme til Faderen finnes det bare en eneste vei. Den heter ikke gode gjerninger eller Guds bud, men Jesus Kristus.»

«Guds ord alene viser veien til himmelen, nemlig at Herren Kristus

selv er den rette vei som vårt hjerte kan bygge og stole på.»

«En pilegrim tenker ikke å bli i det landet som han valfarter til eller å bli i det herberget der han overnatter, men hans hjerte og tanke står til et annet sted. I herberget inntar han bare sine måltider og har sitt nattkvarter og vandrer så straks videre til det sted som er hans hjem. Slik er også dere kristne bare fremmede og gjester i denne verden og tilhører et annet land og rike der dere har en fast bolig og et sted å bli i evighet.»

Sitater av Martin Luther

at det i vår tid har gått så langt at selv lutherske kristne her har vendt tilbake til «det babyloniske fangenskap»? Jo, det ser så menneskelig rett og riktig ut!

Blinde biskoper

Luther legger et stort ansvar på biskopene for den situasjonen som var på hans tid, og han uttaler seg veldig skarpt mot dem. Men vi må forstå hans utsagn på bakgrunn av hans sterke anliggende. Han slutter kapitlet med å si om dem: «De er noen forvrengte og forblindede ormer, ordentlige barnebisper». Det mangler så visst aldri på slike i vår tid heller. Dessverre har mange fulgt ureflektert etter dem, i den tro at de lærer rett og godt og i

samsvar med Skriften.

Lekmann og prest

Ut fra katolsk tankegang er en prest «alltid prest». Luther sier: «Ut fra det vi lærer av Skriften – at det, som vi kaller prestegjerning, er en tjenestegjerning – så kan jeg overhode ikke se noen grunn til at man ikke skulle kunne bli lekmann igjen, selv om man én gang er blitt prest. Den eneste forskjell på en prest og en lekmann er jo tjenesten, og den er det slett ikke så umulig å bli løst fra».

Hvor mye luthersk og bibelsk tankegods finnes det i den lutherske kristenheten, og hvor mye har kommet inn av katolsk og menneskelig tankegods i stedet?

L&E

Død frå loven ved Kristi død

Av Ragnar Opstad

Guds ord gjennom loven kjem til oss med sine krav: Er det rett med deg? Har du ei rett omvending? Lever du som ein kristen i ditt kvardagsliv?

Så ber ein gjerne om Guds hjelp. Og der du kjem til kort, legg Jesus til resten. Han tilgjev deg der du ikkje strekk til. Så blir det eit slags samarbeid mellom deg og Jesus. Du sviktar, du syndar – og han tilgjev.

Dette er å blanda lov og evangelium. Det er å pleie omgang med to åndelege menn, å vilja bli frelst ved både loven og evangeliet. Men det er åndeleg ekteskapsbrot, skriv Paulus i Rom 7:1-4. Loven er vår første ektemann. Det er ein hard ektemann som krev av oss at vi skal vera fullkomne heilt igjennom. Er vi ikkje det, fordømer han oss. Han har in-

Sorg over synden

Av Marcus Söderberg

«Og det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner. Og på jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenninger bruser.»

Mange mennesker bærer i dag på tunge byrder. Noen søker psykiatrisk hjelp. En lege skriver: «De fleste mennesker som søker ens hjelp er slike som stønner under byrden av en overdreven skyldfølelse. Man behøver slett ikke gjøre dem enda mer bekymret ved bruk av angerens kniv, for angeren har allerede forvandlet deres sjel til et åpent sår. – Hadde jeg bare ikke handlet slik – eller sagt det på den måten – jeg ville gi ti år av mitt liv for at det ordet skulle vært usagt – »

Men dette er likevel noe helt annet enn «bedrøvelsen etter Guds sinn»

som Bibelen taler om: «For bedrøvelsen etter Guds sinn virker omvendelse til frelse, som ingen angrer. Men verdens bedrøvelse virker død» (2Kor 7:10). For den som bare sørger over syndens konsekvenser i livet, lider bare av «verdens bedrøvelse», og den fører ikke til liv, men til død.

Når et menneske stilles inn for Gud og i Ordets lys får se at «mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne, har jeg gjort» (Sal 51:6), da går det opp for hjertet at det ikke er de få eller mange brist i livet som gir grunn til bekymring, men at jeg ikke elsker Gud over alle ting, men bare meg selv og alt mitt eget. Da blir det virkelig nød! Måtte Gud gi oss en slik sorg etter Guds sinn, så vi roper av hjertet: «Herre frels meg!» (Mat 14:30).

gen nåde å gi. Denne mannen er vi bundne til så lenge vi lever. Det er berre døden som kan oppløysa dette ekteskapet, slik det er med alle ekteskap.

Dei fleste lever med denne mannen. Dei overhører og overser hans krav og fordøming. Dei døyr ikkje under han, og difor kan dei ikkje på lovleg vis ekta ein annan mann, Kristus. Andre går til grunne under han. Han tek deira liv, som nettopp er loven si fremste oppgåve, samstundes som han er vår tuktemeister til Kristus (Gal 3:24). Eg døydde, seier Paulus. Han vart fråteken si eiga vinning, alt det som tala til hans fordel i kristenlivet, dvs. heile hans gudsliv. Det er den tronge porten inn til Guds rike for alle.

Paulus skriv vidare; og det er evangeliet: «Mine brør! Såleis døydde de òg frå loven ved Kristi lekam». Då Kristus døydde, heldt Gud dom over meg. Det var eg som døydde, og då døydde eg bort frå min første ektemann, loven. Han har nå ingen rett eller makt over meg; eg er fri frå alle hans krav og alle hans fordømingar. Eg er død, og då er eg fri til å ekta ein annan mann, Kristus; utan at ein dermed bryt ekteskapet og driv åndelig hor.

«Men no når trua er komen, er vi ikkje lenger under tuktemeisteren» (Gal 3:25).

Det må såleis vera eitt av to: Alt av nåde – eller alt av gjerning. Det eine utelukkar det andre. Kvifor må vi gjera slike erfaringar? Fordi Jesus vil

ha heile æra for frelseverket. Får han ikkje det, så kan ikkje vi verta frelste. Det er difor du må gå konkurs på alt ditt eige. Jesus gjorde alt heilt ferdig – åleine.

Vi er slik av natur etter syndefallet at vi alltid vil blanda inn noko av vårt eige når vi skal tru evangeliet. Å ta imot av pur nåde er imot vår falne natur. Vi vil gjerne koma i ei slik stilling til Jesus at vi kan ta imot evangeliet på ein rett måte! Kvifor? Fordi vi eigentleg vil ha det rett med oss sjølv – før vi kan tru Guds nåde! Det er å vilja bli frelst av gjerningar, å vilja bli frelst ved loven. Så lenge noko krav er knytta til oss, noko som må gjerast eller endrast *i meg* eller *med meg* før eg kan ta imot evangeliet, er det ikkje lenger av nåde. Nåde og gjerning utelukkar kvarandre.

*Men kor den arme sjela
då enno dårar seg,
som trur at ho kan verta
nåden verdig,
som først vil døyda synda
og sidan tru på deg
eingong når hennar betring
rett vert ferdig,
som først vil verta heilag
og ven og rein og god,
og sterk i tru og kjærleik
og von og tålsamt mod
-og sidan verta barn i faderhuset.*

(Lina Sandell, Sb 251:5)

Ikke undervurder fienden!

Av Konrad Fjell

En av de store farer for en kristen er at han undervurderer sin fiende, djevelen. Vi skal se på et ord i Skriften som sier oss noe viktig om dette.

«For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet» (Ef 6:12).

En kristen vil komme i alvorlig fare for seg selv dersom han ikke nøye gir akt på dette ordet. Hvor nærliggende er det ikke for oss å tro at vår kamp står mot mennesker, styresmakter, politikere, journalister, vranglærere, falske profeter eller mennesker i andre religioner osv.

Men da tar vi feil av vår motstander, og vi kommer til å undervurdere ham og kjempe med feil midler. Ikke minst kommer vi i den fare at vi tror at vi kan kjempe mot fienden i egen kraft og på den måte og med de midler vi selv tenker ut. Dette er skjebnesvangert for en kristen. Da kommer han til å falle i kampen, og han kommer til å møte menneskene på kjødelig vis og ikke i Guds kraft og kjærlighet.

Apostelen gjør det her klart at vår kamp ikke står mot mennesker, men mot ondskapens åndehær i himmelrommet, dvs. djevelen og hans engler. Når kampen tilsynelatende synes å stå mot mennesker, er det fordi djevelen kjemper gjennom de

mennesker som han har i sin makt og holder i sitt grusomme fangenskap, og som har blitt forblindet og formørket i sinn og tanke.

Vår fiende er djevelen. Mot ham har vi ingen sjanse om vi går i egen kraft. I denne kampen har vi tapt før vi begynner. Det er som Martin Luther sier i den kjente kjære salme: «Vår egen kraft er intet verd, snart fikk vi banesåret».

I denne kampen duger bare Guds fulle rustning som vi kan lese om i fortsettelsen i Efeserbrevet (6:13ff). Hva består Guds fulle rustning i?

Kort sagt kan vi si at det å bli ikledd Guds fulle rustning, er å ikle seg Jesus med alt han er og har vunnet for oss. «Men én går frem i denne ferd, som Herren selv har kåret. Vil du hans navn få visst? Han heter Jesus Krist, den høvding for Guds hær, i ham kun frelse er. Han marken skal beholde!»

Når du på ditt hjemsted, i kall og arbeid, står overfor mennesker som ikke lever i troen på Jesus, må du alltid vite at disse ikke er din fiende, men bak dem står djevelen i all sin ondskap, løgn, list, makt og manipulasjon. I møte med menneskene, må vi derfor ikke la oss narre og falle i den felle at vi overvurderer oss selv.

Jesus byr sine barn å elske sine fiender og be for dem som forfølger dem. Vi skulle be for dem at Herren

Møtekalender

Oktober

1.-6.	Varhaug <i>Gunnar Nilsson</i>
3.-8.	Moldova <i>Per Bergene Holm</i>
5.-6.	Årnes <i>Lars Fredrik Ellingsen</i>
9.-13.	Tørvikbygd <i>Martin Fjære</i>
11.-13.	Langli <i>Curt Westman</i>
24.-27	Steinsdalen <i>Per Bergene Holm</i>
25.-27.	Haugli (ungdomsleir)
27.	Randaberg
29.-2.11.	Østre Kvelde <i>Immanuel Fuglsang</i>

November

2.-3.	Årnes <i>Reidar Heian</i>
3.	Fossnes <i>Immanuel Fuglsang</i>
7.-10.	Ørsta <i>Lars Fossdal</i>
9.-10.	Askim <i>Lars Fredrik Ellingsen</i>
12.-17.	Fossnes (bibelkurs) <i>Olav Rørtveit, Gunnar Nilsson og skolens lærere</i>
19.-24.	Mosvik <i>Lars Fossdal</i>
20.-24.	Gyland/Sira <i>Asbjørn Fossli</i>

ikke må tilregne dem deres synder, for de vet ikke hva de gjør. De forstår ikke sin egen tilstand. Deres øyne er forblindet, og deres sinn formørket av syndens makt. En kristen skulle ha all medynk, omsorg og kjærlighet for alle de mennesker han møter, og når vi kan, skal vi holde frem livets ord slik at det kan skinne inn i deres mørke hjerter.

Dette vet en kristen av egen erfaring, for han har selv blitt flyttet over fra mørket til Guds underfulle lys. Han vet hva det vil si å være i djevelens klør. Derfor ber han for sine fiender.

Om nettopp bønnen er en av de

våpen som er gitt oss i kampen mot ondskapens andehær: «Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse» (Ef 6:18). Bønnen er dragne sverdslag midt inn i åndens verden.

Derfor skulle vi i vårt møte med menneskene, uansett hvem det måtte være, legge dem frem for Gud i bønn og påkallelse. Ja, vi skulle ikke foreta oss noe uten å ha talt med Herren om dette i bønn. Men bønnen skal ikke være en kraftanstrengelse fra vår side. Den er heller ikke en tung byrde. Den sanne troens bønn er hvile fra eget strev. Troens bønn er å legge alle ting i Guds allmektige faderhender. Så skulle vi innrette

Bli fullkomne!

Visst er det sant at vi ikke er fullkomne. Det er sant også om gamle kristne. Men denne sannheten kan bli en farlig sovepute for oss. Den som slår seg til ro med sin ufullkommenhet, han synder mot Gud. For Gud har kalt oss til å jage mot det fullkomne.

Resultatene av denne kampen er viktige. Men det viktigste er at vi ikke gir opp, men fortsetter å kjempe, selv om resultatene synes små.

«Bli fullkomne!», lyder det til de kristne hele livet igjennom. Det lød også over oss i vår dåp gjennom forsakelsen og troen, det lyder over oss gjennom hele troens strid, like til Herren kal-

ler oss heim til seg. Da skal vi bli fullkomne, for da skal vi bli ham lik som kalte oss til fullkommenheten.

Vår samvittighet kan bare hvile i at vi er tilregnet Kristi fullkommenhet av nåde. Men likefullt gjelder det at vi må strebe etter å bli fullkomne. Den dagen vi slutter å jage etter å bli fullkomne, den dagen dør vi. Derfor lyder vårt dagsprogram hver dag: «Bli fullkomne!» Det er gitt oss av ham som frelste oss.

*Av Lars Eritsland
Fra andaktsboken
«Mesteren er her»*

vår bønn slik at vi minner Herren om hans løfter og stoler fullt og fast på at han vil gi oss alt vi ber om. Ikke minst skal vi få stole på det når vi ber for våre ikke-kristne medmenesker.

«Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det bli lukket opp for dere. For hver den som ber, han får, den som leter, han finner, og den som banker på, skal det bli lukket opp for» (Mat 7:7-8).

«Sannelig, sannelig sier jeg dere: Alt det dere ber Faderen om, skal han gi dere i mitt navn. Hittil har dere ikke bedt om noe i mitt navn. Be, og

dere skal få, for at deres glede kan være fullkommen» (Joh 16:23-24).

I evigheten tror jeg vi skal få se at vi aldri utrettet mer enn det vi utrettet gjennom troens bønn. Djevelen og hans rike og hele helvete med sin hær, skjelver når Guds folk griper til dette våpenet. Ikke rart at han vil få oss bort fra bønnen.

Men la alle Skriftens løfter fylle deg med bønnens ånd. Da kommer vi til å be uten å bli trette, og vi kommer til å bli stående etter å ha overvunnet alt (Ef 6:13).

Loven til frelsesvei

Av Carl Olof Rosenius

«Men vi vet at det loven sier, det taler den til dem som er under loven, for at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud.»

Rom 3:19

Selv midt i kristenheten finnes det utallige mennesker som gjør loven til sin frelsesvei, og prøver å bli rettfærdige og salige ved den. Dette er det første, det største og det mest alminnelige misbruk av loven.

På denne måten får vi to slags ulykkelige mennesker: Først både grove og fine fariseere som innbiller seg at de er kristne, fromme og rettfærdige, når de gjør en eller annen ytre eller indre lovgyrning.

Dernest har vi de stadig ulykkelige mennesker som ser at det alltid mangler noe i deres omvendelse og forbedring, men som likevel håper at de ved utholdende bønn, kamp og strid, omsider skal overvinne det onde i seg, og da få tilegne seg nåden i Kristus.

Men det fins enda en misforståelse av loven og det den skal tjene til. Ved siden av disse som prøver å bli rettfærdige ved loven, har vi dem som vil bli hellige ved den. Hvor ofte kan en ikke høre en ellers opplyst kristen som klager: Jeg arme menneske er aldri i stand til å bøye meg under loven slik at jeg blir helliggjort. Jeg er og blir treg og sløv.

Kristus er vår helliggjørelse. Til det er han også gitt oss av Gud. Og det skjer på den måten at vi ved troen på ham og hans

rettfærdighet blir frigjort fra loven med sin dom og samvittighetsnød, og ved syndenes forlatelse får fred med Gud.

I denne troens fred og salighet, i tillitsfullt barneforhold til Gud, skapes trangen og lysten etter å være ham til behag. Da gjør jeg det gode, ikke av tvang ved lovens krav, dom og trussel. Heller ikke fordi følelsen av synd fordømmer og driver meg. Nei, da gjør jeg det av fri lyst og kjærlighet til Gud og hans vilje.

Dette virker Kristus når han ved troen bor i våre hjerter. For Kristus er blitt oss både til rettfærdiggjørelse og helliggjørelse. Intet av dette kan virkes ved loven.

*«Den lille husandaktsboka»,
Lunde forlag*

Bibelkurs på Fossnes 12.-17. november.

Talere:

*Olav Rørtveit, Gunnar Nilsson,
Per Bergene Holm, Lars Fossdal,
Martin Fjære, Sigbjørn Agnalt og
Lars Fredrik Ellingsen.*

Påmelding innen 1. november:

*fossnes.kontor@gmail.com
tlf: 33 33 89 00.*

Se program: www.nll.no

Isaks hustru

Av Lars Fossdal

Vi leser i første Mosebok 24 at Abraham ville finne en hustru til Isak. Abraham var blitt en gammel mann (v.1), Isak nærmet seg 40 år, og han gikk og sørget over sin mors død (v. 67). Han så at det ikke var godt for Isak å gå der alene. Han sendte da sin tjener, Elieser, til sin slekt i Karan. Ved en vannkilde utenfor byen traff han ei datter av Betuel, som var sønn av Nakor, Abrahams bror. Elieser hadde med seg kostelige gaver til den utkårede, om hun valgte å følge ham til Kana'an for å bli Isaks hustru.

Her hører vi om det samme som det står om Adam i 1Mos 2:18. Gud så at det ikke var godt for mannen å være alene. Derfor ga han ham Eva.

Hvorfor skriver Moses om dette? Er det bare en fin fortelling om hvordan Isak fikk seg en hustru, eller har dette en dypere mening, slik Paulus skriver når det gjelder Abrahams to hustruer? (Gal 4:24). Jesus sa at Moses skrev om ham, Kristus (Joh 5:46). Profeten Hosea sier Herren talte til profetene gjennom lignelser (Hos 12:11). Da blir denne historien en lignelse på hvordan Gud finner en brud til sin sønn, Jesus.

Det var Abrahams oppgave å finne en hustru til sin sønn. Det er også Guds oppgave å finne en brud til Jesus. I Joh 6:44 sier Jesus at «ingen kan komme til meg uten at Faderen drar ham». Abraham blir et bilde på Gud

og Isak et bilde på Jesus. Tjeneren Elieser, som betyr «Gud er hjelp», er et bilde på Den Hellige Ånd.

Så ser vi hvordan Gud og Den Hellige Ånd samarbeider for å skaffe Jesus en brud. Disse tre blir et bilde på den treenige Gud, som er enige i alt, de har samme mål og søker hverandres beste. Det er derfor de kalles den treenige Gud.

Martin Luther sier om Den Hellige Ånd: -Jeg tror at jeg ikke av egen makt eller kraft kan komme til Kristus, men at Den Hellige Ånd kaller, leder og fører meg...

Elieser hadde fått en stor oppgave av Abraham, og han tar oppdraget svært alvorlig. Han ber himmelens Gud være med ham så hans ferd kan lykkes (v.12-14). Slik er det også med Den Hellige Ånd, han kommer med et hellig kall (2Tim 1:9) for å gi oss del i et himmelsk kall (Heb 3:1).

Elieser skulle dra til Abrahams slekt i Karan i Mesopotamia for å finne en brud til Isak. Gud har en slekt på jorden. Det står i slektsregisteret til Jesus, at han kommer fra Adams ætt, som er Guds sønn (Luk 3:38). Det var til denne slekt Den Hellige Ånd skulle dra. Men før Elieser dro, måtte han love Abraham at han ikke skulle føre Isak til Karan, men bruden skulle føres til Isak i Kana'an (v.5). Elieser ga sin ed på det (v.9). Slik er det også med Den Hellige Ånd. Han skal ikke

føre Jesus ned til denne verden, men han skal føre bruden til Jesus i himmelen.

Elieser drar på sin lange ferd med ti kameler og «alle slags kostelige ting» (v.10) og med flere medtjenere (v.59). Etter en reise på ca. 650 km i luftlinje, kommer han til en kilde like utenfor byen Karan. Her slår han seg til. Vannkildene er et samlingsted, hit kom de etter vann og her vannet de sine dyr. Elieser hadde bedt Herren om et tegn på den rette piken (v.14). Hun som også ga hans kameler vann å drikke, når han ba om vann, var den som skulle få spørsmålet om hun ville bli Isaks brud. Det var sinnelaget han så etter, ei som var ydmyk og villig til å tjene. Isak skulle ikke ha ei egoistisk, doven og lat hustru.

Så kom det ei ung jente. Hun visste ingen ting om hva som ventet henne. På spørsmålet fra en ukjent mann om å få vann, sa hun seg straks villig også og gi hans ti kameler vann (v.17-20). Ja, hun skyndte seg og løp til brønnen for å gi dyrene vann. Elieser undret seg da han så piken og hvor ivrig hun var (v.20-21).

Det var ikke så unaturlig at Elieser stoppet ved en kilde. Folk måtte ha vann, det er livsbehov for oss alle. Jesus stoppet også opp ved en kilde, ved Sykars brønn. Dit kom det en synderinne som tørstet. Hun fikk drikke av ham som er livets vann (Joh 4). Der fikk Jesus også slukket noe av sin tørst, han vant seg en brud (Joh 4). Vann og kilde er i Skriften bilder på frelse (Joh 4:14).

Rebekka søkte hit både for seg selv og sine. Men ikke alle som drikker av kilden har et tjenersinn. Det ser vi ved at Israel, under ørkenvandringen, drakk av den åndelige klippen som fulgte dem, likevel hadde ikke Gud behag i de fleste av dem (1Kor 10:4). De var ubotferdige. Rebekkas villighet til å tjene blir et bilde på de som vil gjøre det sanne, rette og gode. De som sier nei til seg selv og det onde, de er botferdige.

Elieser ga da Rebekka gaver, hun fikk en gullring og to armbånd av gull (v.22). Han talte så til henne og hennes familie om sin herres storhet (v.34-35). Han fortalte dem også om sitt ærend, han søkte etter en brud til sin herres sønn (v.36-38). Laban ga da på sin families vegne samtykke til at Rebekka kunne gifte seg med Isak (v.50-51). Da bøyde Elieser seg til jorden for Herren (v.52). Og han ga henne flere sølv- og gullsmykker og klær. Også hennes bror og mor fikk kostbare gaver (v.53). Rebekka fikk da «smake» noe av den kommende herlighet som ventet henne. Også hennes nærmeste fikk en smak av dette.

Slik er det når Gud gjennom Den Hellige Ånd kaller oss til å bli Jesu brud. Vi får «smake» noe av den himmelske herlighet som venter oss. Vi aner noe om rettferdighet, glede, fred, kjærlighet o.l. som venter. Den Hellige Ånd overbeviser oss om at det er det beste og det rette for oss å si ja til kallet til å bli Jesu brud. Våre nærmeste merker også noe av dette.

Så kom det avgjørende spørsmålet

til Rebekka (v.58), det var jo hun som måtte svare om hun ville si ja eller ikke. De spurte henne: «Vil du reise med denne mannen»? Hun svarte: «Ja, det vil jeg». Det var et trosvalg hun tok ut fra det hun hadde hørt og sett. Hun kjente jo ikke til Elieser, Abraham og Isak. Ja, hun visste ikke om Elieser talte sant. Men ut ifra hva Elieser hadde sagt om Abraham og Isak og gavene han hadde med seg, fikk hun tillit og svarte ja. Hun var alt «fastbundet» – som hennes navn betyr – til sin kommende mann, Isak.

Så bar det i vei på den lange reisen til Kana'ans land. Elieser var kjentmann, han skulle følge og lede henne trygt fram. Hun skulle bare overgi seg til hans ledelse. Det gikk gjennom mange slags terreng, skog og mark, langs elver og vann og gjennom ørken. Uvær og godvær, sol og frost. Etter en lang vandring, var de endelig framme. Rebekka så opp og fikk øye på Isak. Da skyndte hun seg ned av kamelen og tilslørte seg (v.64-65). Det er et bilde på ydmykhet, respekt og at hun underkastet seg sin tilkommende mann. Isak tok imot henne og førte henne inn i sin mors telt, og hun ble hans hustru og han hadde henne kjær. Slik ble Isak trøstet i sorgen over sin mor (v.67).

Elieser hadde utført sin oppgave. Herren hadde latt oppdraget lykkes. Isak fikk sin brud.

Når Den Hellige Ånd overbeviser en syndet om Gud og om Jesu herlighet, og vedkommende sier ja til kallet om å bli Sønnens brud, da fører

Den Hellige Ånd den kommende brud på veien til himmelen. Den Hellige Ånd er kjentmannen som leder oss på veien til målet. Det gjelder for oss at vi lar oss lede av Ånden. Herren sier til oss: «Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene» (bruden) (Åp.2:7). Da skal vi også havne der hjemme.

Så er det en herlighet uten like som venter bruden etter den lange reisen. Du er Jesu, Guds Sønn utvalgte. Da skal du møte Jesus som tar imot deg. Du bøyer deg i ærefrykt for ham. Han fører deg inn i sitt «telt», inn i sin helligdom, det nye Jerusalem, som er pyntet som en brud. Og han får deg kjær. Slik ble Jesus trøstet over sorgen ved å være alene. Han fikk seg en brud.

En liten detalj til slutt som er av stor betydning. Vi leste i v.8 at dersom Rebekka ikke ville bli med Elieser til Kana'an, var Elieser løst fra sin oppgave. Er du ulydig mot kallet til å bli Jesu brud eller ulydig og gjenstridig under reisen mot himmelen, er Den Hellige Ånd løst fra sin ed og sin oppgave med å få deg til brud for Sønnen i himmelen. Ved din gjenstridighet utslukker du Ånden, og han forlater deg (2Tes 5:19). Da får du ikke del i den herlighet som venter Jesu brud, men du går evig fortapt.

Det er også dette Herren vil si oss ved historien om Elieser, som fant en brud til Isak.

*«Kristus i første Mosebok»,
forts. i neste nr.*

Herren utrunder sine tjenere

Av Ingar Gangås

Den Herren vil bruke i sin tjeneste, vil han også dyktiggjøre og utruste. Det er forskjell på naturgave og nådegave. Vi kan si det slik at Gud vil bruke oss med de evner og anlegg vi har. Men vel og merke dersom dette ikke står i veien for Guds gjerning! Ofte ser vi at Jesus kaller den som menneskelig sett ikke passer for oppgaven. Han vil bruke den som ikke er noe i egne øyne. Dersom vi blir store og stolte, må han forkaste oss. Fortellingen om Saul viser oss det: «Samuel sa: Da du var liten i egne øyne, ble du hode for Israels stammer, og Herren salvet deg til konge over Israel» (1Sam 15:17). Videre fortsatte profeten: «Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet deg, så du ikke skal være konge» (15:23).

Da han ikke lenger bøyde seg for Guds Ord, men tok seg selv til rette, og trosset Guds vilje, ble han forkastet av Gud.

Paulus skriver: «Brødre, legg merke til det kall dere fikk: ikke mange vise etter kjødet ble kalt, ikke mange mektige, ikke mange av høy ætt. Men det dåraktige i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Og det som er svakt i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme. Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe – for at intet kjød skal rose seg for Gud» (1Kor 1:26-29). Dette betyr slett ikke at Gud bare vil bruke kunnskapsløse mennesker i sitt rikets arbeid. Men det innebærer at han bare kan bruke den som har mistet troen på seg selv og sine egne ressurser, og

På grunn av en «teknisk feil» i forrige nummer, fikk stykket «Herren utrunder sine tjenere» en tekst som sto i foregående nummer. Den oppmerksomme leser oppdaget gjerne at innholdet i artikkelen «Kalt til å følge Jesus», fra nummer 6, var blitt «liggende igjen» og kom på nytt, bare under ny overskrift. Vi beklager det inntrufne. Her følger den riktige teksten.

Red.

som har sitt alt i Jesus og stoler på ham alene.

I dag er det vanlig å tale om våre talenter som om det er visse kvaliteter ved oss som Gud vil bruke i sin tjeneste. Slik er det ikke. Lignelsen om talentene (Mat 25:14-30) er et bilde på Guds Ord. Det er Ordet som skal settes i virksomhet. Der Ordet får bruke oss, blir det frukt. Der vi bruker Ordet, blir det menneskeverk. Derfor kan vi godt si at talentene er et bilde på den innsikt en kristen har fått i evangeliet. Talentene er med andre ord et bilde på noe vi har fått av Gud. Det er noe som Den Hellige Ånd har gitt oss til forvaltning i Guds rike. Slik tale er uvant i dag. For nå heter det at vi er verdifulle og unike for Gud, og at han har gjort seg avhengige av oss til utbredelsen av Guds rike. Vi blir gjennom mye av nåtidens forkynnelse nærmest gjort til uunnværlige helgener som Gud virkelig kan stole på. Dette harmonerer dessverre dårlig med det Bibelen sier. Peter var ikke så mye å stole på før Jesus tok seg

av ham og ble selve kraftkilden for ham. Bibelen taler aldri om at vi er så verdifulle, i oss selv, slik vi er av naturen. Romerbrevet (3:10-18) beskriver hvordan vi er i oss selv. Der nevnes det ikke mye godt som Gud kan stole på!

En annen sak er det Gud har gjort oss til i Jesus Kristus. I ham er vi gjort rike på alt (1Kor 1:5). Vi var skapt i Guds bilde (1Mos 1:27), men gudsbildet gikk tapt i syndefallet. Siden er hver skapning på denne jord blitt født i Adams lignelse (1Mos 5:1-3). Etter faller har det ikke vært noe godt i mennesket som Gud kunne stole på. Bare hans egen, kjære Sønn var til å stole på. Slik er det fortsatt. Så bruker han frelste syndere til å vitne om Jesus. De skal ikke realisere seg selv, eller markedsføre seg selv, med all den kunnskap og de evner de må ha fått, men være tjenere for Jesus og Ordet om ham, og peke på Jesus. «Den største blant dere skal være de andres tjener», sa Jesus. Så er det stort å få gå ærend for han. Om han ba deg om å gå med et glass vann til noen som trengte det, da var det en større gjerning enn om du holdt tusen gode prekener som han ikke hadde bedt deg om!

Slik får vi tjene ham med glede, og gå når han kaller oss. Så vil han selv sørge for utrustningen. Det er her nådegavene kommer inn i bildet. Selve ordet nådegave forteller oss at det er noe vi får uforskyldt, av bare nåde. Nådegavene er gitt til menighetens oppbyggelse, til utbredelse av Guds rike, og ikke til egen vinning (Rom 12; 1Kor 12; Ef 4:8-14). Ingen må tro at en nådegave opphøyer oss til å være bedre enn andre eller gir oss anledning til å rose oss fremfor andre, enn si å herske over andre.

«Salige er de fattige i ånden», sier Jesus,

«for himlenes rike er deres» (Mat.5:3). Å være fattig i ånden betyr å stå som en tigger for Gud, være fattig i seg selv, som en som må få alt av Jesus. Det er det samme som å være rik i Jesus, rik på hans Ånd. Slike tjenere vil Jesus bruke i sitt rike.

Det ytre og det indre kall

Ofte er det slik at du får et spørsmål fra en kristen leder om du vil tjene i menigheten, eller kanskje reise ut som misjonær. Dette kaller vi gjerne det ytre kall, sml. utsendelsen av Paulus og Barnabas (Apg 13:1-4). Den Gud vil bruke til noe, får også et indre kall. Det indre kall til tjeneste arter seg på samme vis som kallet til frelse. Du blir uroet og kalt gjennom Ordet du hører (Gal 1:15-16). Rørende og spennende historier fra misjonsmarken, eller en opplevelsestur til fjerne strøk, kan ikke gi deg et virkelig misjonskall. Slike ting kan skape medlidenhet og en god porsjon eventyrlyst, slik at du kanskje bestemmer deg for et misjonsengasjement av kortere varighet. Men det er ikke det samme som Guds kall. Kallet får du fra Guds Ord. Det skjer når du får se at du står i gjeld til de unådde, og Den Hellige Ånd minner deg om at du må gå. Det var slik det skjedde med Paulus (Apg 22:21), og da hadde han egentlig ikke noe valg. Han måtte gå. Fra den stund ble det mange og lange arbeidsdager, nattevåk, motstand og kamp. Kallet ble livslangt. Men han var under Guds velsignelse!

Den samme velsignelse venter deg om du velger å leve livet under nåden – i Herrens tjeneste!

Fra undervisningen på Fossnes

Åpningshelg på Bibelskolen

Helgen 18.-19. august ble starten på et nytt skoleår ved Bibelskolen på Fossnes markert.

Lars Fossdal talte over Gal. 4:21-31. Men han begynte med noen innledende spørsmål:

Har du tenkt på hvor spesiell Bibelen er? Tenk så enkelt første Mosebok taler om Skapelsen – detaljert og planmessig. Der får vi høre Sannheten. Men menneskene forkaster den.

Det som står i Gal. 4:27, og utlegges av det, kan på mange måter oppsummere kveldens tale: «For det står skrevet: Gled deg, du ufruktbare, du som ikke føder! Bryt ut i jubelrop, du som ikke har fødselsveer! For den enslige kvinne har mange flere barn enn hun som har mannen».

Hagar hadde forutsetninger for å få

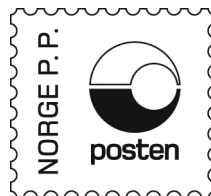
barn, men Sara hadde det ikke. Hagar fikk Ismael, Sara fikk Isak. Isak ble født på grunn av løftet. Det som kjennetegner de sanne Guds barn er at det er umulig å få det til. Det er ingenting hos oss som vi kan vise til, det finnes ingen forutsetninger, det er umulig, man er hjelpeløst fortapt. Men så står det: «Gled deg (...) Bryt ut i jubelrop!» For Gud har gitt deg Jesus og der er alt ferdig!

Søndag formiddag talte timelærer Martin Fjære over Mat 25:14-30. Budskapet fra kvelden før, kom fram igjen. Lignelsen taler om tjeneren som skulle sikre seg, og som gjemte talenten. Han hadde ikke sett hva rikdommen betydde for ham, og hva frelsen bringer til de fortapte.

Klipp fra nll.no

Torben Asbøg Knudsen (Danmark), Regina Valles Baldisco (Filippinene), Sheila Rama (Filippinene), Lovisa Grunnan (Ljungskåle, Sverige), Rebeca Vera Mamani (Sucre, Bolivia), Benedicte Samira Popkema (Løten, Hedmark) og Jon Øystein Gravdal (Kleppe, Jæren)

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Oppstart av forkynnerseminar

Det har i flere år vært drøftet om det var mulig å starte opp et undervisningstilbud for dem som kjenner behov for å fordype seg ytterligere i Guds ord, utover det et tradisjonelt bibelskoleår tillater.

Det har også vist seg som et tiltagende problem at undervisningsinstitusjonene som tilbyr en slik fordypning, bruker pensumlitteratur som går på tvers av Bibelens eget selvvitnesbyrd. Bibelens troverdighet, helt ned til minste bokstav, svekkes og betviles, og man går stadig i retning av å stille seg selv som autoritet over Ordet.

Det er en farlig kurs å slå inn på! Det er åpenbart også en risiko, og ikke så liten fare i, å måtte lese side opp og side ned med slik litteratur, selv om en ellers har et ønske om å være bibeltro. Vår medfødte onde natur tar jo gjerne imot fornuftsmessige resonnementer, selv om de strider mot Bibelen.

For å behjelpe denne situasjonen har NLL besluttet å arrangere et samlingsbasert forkynnerseminar, med to samlinger i halvåret over en treårsperiode. Samlingene og forelesningene

blir avholdt på Fossnes. Per Bergene Holm og Konrad Fjell har utarbeidet en emneplan og valgt ut god og solid pensumlitteratur til hvert emne.

Det er i oppstartsfasen gledelig å registrere ca. 15 interesserte, hvorav 10 hadde anledning til å være med på første innledende samling 22.-24. august. Per Bergene Holm tok for seg emner som: «Bibelen som Guds åpenbaringsord», «Skriftens ufeilbarlighet, klarhet og tilstrekkelighet», «Den historisk-kritiske bibelforskningen kritisk belyst» og «Kristus, Skriftens kjerne og stjerne».

Gjennom spørsmål og samtaler både i og mellom forelesningene, var det tydelig å merke at dette er brennende aktuelle temaer som har direkte innvirkning i den enkeltes trosliv med Herren, i forkynnelsen av Ordet og i forenings /forsamlingsliv.

Vær gjerne med i forbønn for «Forkynnerseminaret», at den enkelte må bli ført enda dypere inn i avhengighet av Jesus Kristus og hans ord.

Martin Fjære